

“L’alliberament de Shalit és qüestió de setmanes”

Hamàs va lliurar a Israel un vídeo que sembla que demostra que Gilad Shalit, el soldat israelià segrestat per Hamàs el 2006, continua sa i estalvi. Com és que heu esperat més de tres anys a treure a la llum proves que demostrin que Shalit és viu?

—Fa temps, vam lliurar unes cartes com a senyals de vida. Van ser els israelians que les van demanar, després de la guerra de Gaza, a principi d’any. Després d’haver atacat a l’atzar cases, escoles i mesquites, ens van demanar si Shalit era viu. Hi ha una gran diferència entre negociar sobre un cadàver o un soldat viu.

—**Vau demanar un preu molt alt en canvi del vídeo: l’alliberament de vint palestins.**

—Això Hamàs no ho va fer per interès propi. Vam demanar l’alliberament de vint presoneres. A la nostra cultura, les dones, igual com les criatures, tenen prioritat. Setze d’aquestes vint ni tan sols pertanyen a Hamàs. En el tracte se n’inclouen cinc d’al-Fatah, quatre de Hamàs, tres de la Gihad Islàmica, una del Front Popular i la resta sense cap afiliació. Tan sols dues d’aquestes vint tornen a Gaza. La resta van a Cisjordània, sota el domini d’al-Fatah. Nosaltres restem al servei dels interessos nacionals i no dels de cap facció. Podeu veure com va reaccionar en general el poble: tothom content.

—**Però Hamàs compta posar-se la medalla d’aquest tracte.**

—És un acte simbòlic per a estimular el procés i convèncer els escèptics, tant del bàndol israelià com del palestí. D’una altra banda, volíem fer feliç el poble, perquè durant molts anys, els israelians han prohibit a les famílies de visitar els parents que tenen a la presó.

—**L’agència exterior d’intel·ligència alemanya fa temps que mitjança entre Israel i Hamàs. Ha tingut una funció important en aquest pacte?**

Mahmud az-Zahar (Gaza, 1945) és un dels fundadors i líders de l’organització Hamàs. Recentment han donat proves que Gilad Shalit, el soldat israelià que tenen segrestat d’ençà del 2006, és viu.

—Apreciem profundament la funció del mitjancer alemany. És una persona respectable i honrada. D’ençà que va entrar a negociar, els tractes s’han acomplert d’una manera molt professional. Aquest primer és la prova que la mediació alemanya pot portar a l’èxit.

—**Abans d’entrar en joc el mediador alemany, els egipcis eren els qui feien el paper de mitjancers. Com és que no se’n van sortir?**

—Vam valorar molt la funció d’Egipte en aquella època. Els egipcis van reeixir-hi i el mitjancer alemany va agafar el relleu arran d’aquest èxit. No va pas començar de zero. Va partir d’allò que ja s’havia acordat. El problema no era Egipte, sinó el bàndol israelià.

—**Us referiu a l’anterior govern del primer ministre Ehud Olmert?**

—Un dels nostres problemes amb el govern anterior era que ens explicava coses que posteriorment descobríem que eren promeses irreals, que no tenien cap base. Ara la qüestió es porta d’una manera molt professional. Els alemanys fan de mitjancers sota els auspicis dels egipcis.

—**Hamàs va demanar-hi la parti-**

cipació alemanya després de l’èxit del pacte entre Hezbollah al Líban i Israel. No us va sorprendre que Israel també demanés la mediació dels alemanys?

—No sé què va passar al bàndol israelià, però nosaltres vam buscar qui fos que pogués donar un cop de mà per alliberar el nostre poble. Poc després del segrest [de Shalit], vam establir contacte amb el delegat egipci de seguretat a Gaza, el general Burham Hamad. Però en aquells moments Israel volia resoldre el problema amb mètodes de seguretat. Quan, al cap d’unes quantes setmanes, van fallar, van recórrer a una guerra agressiva contra Hamàs i contra el poble palestí, tot destruint ponts, hospitals, escoles i ajuntaments. Però no van aconseguir el seu objectiu. Després d’una colla d’intents amb accions militars, els israelians van demanar ajuda al Regne Unit i a nosaltres ens va semblar bé. Es va avançar una mica pel que fa a noms de presos (per a alliberar), però a la darrera fase del govern d’Olmert, durant la renyida campanya electoral, va ser molt difícil d’arribar a cap acord.

—**Com qualificàriu la mediació alemanya?**

—Parlem de tots els aspectes amb molta cura. Agafem junts la llista dels presos i comprovem per què ha estat cadascun en presons israelianes i durant quant de temps. És un procés molt complicat. Per tant, de vegades recorrem a les converses no oficials per arribar a una entesa. Un cop l’hem assolida, abordem el pas següent.

—**Trigareu gaire a alliberar Gilad Shalit?**

—És qüestió de setmanes, estirant molt, mesos. Amb la mediació alemanya, Hamàs continuarà les converses en secret, lluny dels mitjans de comunicació, fins que s’arribi a un pacte.

—**Israel no vol pagar-ne un preu alt perquè diu que això us animaria a segrestar més soldats.**

—N’hem intentat molts, de segrests. Vam fer més de deu intents per alliberar el xeic Ahmed Iassin..

—**...el fundador i cap espiritual de Hamàs, assassinat més tard per Israel.**

—Un cop vam haver alliberat el xeic Ahmed Iassin com a conseqüència del fracassat intent d’assassinat de

EFE
Mahmud az-Zahar parla de Gilad Shalit, el soldat israelià segrestat per Hamàs, que es pot veure al vídeo de la fotografia inferior.

Jaled Meshaal, no hi va haver cap més segrest a Cisjordània. Ara bé, mentre tinguem gent empresonada a Israel, tothom s'animarà a fer servir mètodes com el segrest. Si Israel manté la filosofia d'empresonar els nostres, se'n pot esperar de totes. La solució del problema de Shalit no és cap senyal de feblesa d'Israel; la seva política de represàlies sí que és un senyal de feblesa.

—Hamàs és a punt per a arribar a un compromís, per exemple, en la primera demanda d'alliberament de 450 presos?

—En unes negociacions tan difícils, ningú no pot imposar condicions a l'altre bàndol, ni Israel ni Hamàs. Si ens presenten un acord just, l'acceptarem. Som totalment realistes, totalment responsables i el delegat de Hamàs té el ple suport del poble, de les famílies dels presos i de les diverses faccions, perquè és una qüestió d'interès nacional. Parlem dels més vulnerables. Per això vam demanar primer l'alliberament de les dones. Una dona va tenir un fill a la presó. Parlem de criatures que han pujat a les presons israelianes.

—Teniu cap missatge per als pares de Gilad Shalit?

—Evidentment, comprenc els sentiments d'un pare i d'una mare. Però Gilad Shalit no era cap criatura: era un soldat armat que van segrestar en un tanc. Formava part de la maquinària mortífera contra els palestins.

Així que va entrar a la presó, va passar de soldat a presoner. Un presoner té uns drets que s'han de respectar. Al vídeo es veu fins a quin punt en tenim cura.

Christoph Schult
 Traducció de Carles Urritz